

عنوان مقاله:

شیوه‌های پایان‌بندی در داستانهای مثنوی

محل انتشار:

دو فصلنامه ادب فارسی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

علی محمدی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بوعلی سینای همدان

آرزو بهاروند - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بوعلی سینای همدان

خلاصه مقاله:

پایان‌بندی داستان، یکی از عناصری است که جهت‌گیری نوینی به نقد ادبی داده است. هنر داستان‌پردازی مولانا در میان شاعران و نوابغ ایرانی تقریباً بینظیر است. شگردهای روایی در مثنوی، ساختار و محتوای این اثر سترگ را در هم تنیده است. یکی از شاخصه‌های زیبایشناختی که در داستانهای مثنوی چشمگیر است، همین شیوه پایان‌بندی است. در پژوهش حاضر، شیوه‌های پایان‌بندی در شش دفتر مثنوی بررسی شده و مواردی که برجستگی بیشتری دارد، مورد درنگ قرار گرفته است. این پایان‌بندی‌های منحصر به فرد مولانا را میتوان با توجه به تداعی معانی، طرح، توجه به مخاطب و گفتگو - که در متون دیگر بیسابقه است - و چندآوا بودن روایت، تبیین کرد. پایان هر داستان به گونه‌ای است که مخاطب را به ادامه داستان بعدی ترغیب میکند و هدف اصلی هر داستان را - که ایجاد کنش و انگیزه در خواننده است - در مخاطب برمی‌انگیزد. شیوه پایان‌بندی‌های مولانا در داستانهای مثنوی، به گونه‌ای عمیق با نیت ادبی در متن و محتوای ساختاری آن در پیوند است.

کلمات کلیدی:

پایان‌بندی، جدال با طرح، تداعی معانی، آغاز و پایان، روایت، چندآوایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1200113>

